Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIV. № 140 JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JULY 24 1997 CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ЧЕТВЕР, 24-го ЛИПНЯ 1997 р. Ч. 140 РІК CIV.

ЧАЕС ЗАКРИЛИ НА РЕМОНТ

Київ. — 21-го липня зупинено на ремонт єдиний діючий реактор на Чорнобильській АЕС, повідомило агентство Ассошіейтед Пресс. У зв'язку з браком запасних частин і обладнання ремонт може затягнутися.

Борис Куценко, керівник ремонтних робіт, виступаючи наступного дня на телебаченні, сказав, що на станцію доставлено лише чверть усіх необхідних частин та інструментів. У зв'язку з цим надії операторів увести в дію реактор через 70 днів можуть не оправдатися.

Третій реактор був єдиним діючим бльоком від листопада минулого року, коли було виведено з дії перший реактор. Другий реактор закрито в 1992 році після пожежі на ньому. Четвертий бльок, як відомо, вибухнув у 1986 році, спричинивши найбільшу в світі ядерну катастрофу.

Г. Ворсінов пішов на пенсію

Київ (Р. Р.). — У вівторок, 22-го липня, українські телевізійні новини повідомили, що Президент України Леонід Кучма підписав указ про звільнення генерального прокурора України Григорія Ворсінова у зв'язку з виходом на пенсію.

Виконуючим обов'язки генерального прокурора призначено Олега Литвака, який колись сам залишив працю в Генеральній прокуратурі, протестуючи проти дій попереднього генерального прокурора Владислава Дацюка. Останнім часом О. Литвак був головою недавно створеного Національного Бюра Розслідувань. Щоправда, Верховна Рада України так і не розглянула питання про створення НБР і не затвердила його. Тепер, щоб затвердити О. Литвака на пості генерального прокурора, також потрібна згода парляменту.

Резигнації генерального прокурора Г. Ворсінова вимагала велика група депутатів Верховної Ради України. Вони звинувачували його у зв'язку з П. Лазаренком, гальмуванні розслідування різних справ та в інших порушеннях законів України.

НБУ вдосконалює банкову систему

Київ. — Національний Банк України матиме незабаром надійнішу та ефективнішу систему конт, яка базуватиметься на міжнародних бухгальтерських стандартах, повідомила 22-го липня УНІАР. Здійснити бухгальтерську реформу допомагає американська урядова Агенція міжнародного розвитку (АМР) разом з програмою Европейської спільноти ТАСІС.

Удосконалення банкової системи дасть змогу НБУ краще контролювати та регулювати діяльність комерційних банків, захищаючи таким чином громадян та підприємців від банкового банкрутства. Крім того, це значно допоможе банкам здійснювати внутрішню контролю та професійну аналізу їхньої кредитової практики.

Останнім елементом реформи стануть курси підготови банкового персоналу, участь в яких зможуть брати представники всіх українських банків. Курси вестимуть фахівці компанії „Баренц-Кей-Пі-Ем-Джі", спеціялісти програми ТАСІС і британського фонду „Нов Гав".

Починаючи від 1992 року АМР надала Україні технічну і гуманітарну допомогу загальною вартістю 942 млн. дол. Допомога покликана підтримати процес демократичних перетворень у суспільній, економічній та соціяльній сферах.

„Ґазпром" знизив постачання ґазу в Україну

Москва. — 22-го липня російська газова монополія „Ґазпром" зменшила на третину постачання газу в Україну, покликавшись на заборгування Києва, повідомило агентство Ройтерс.

Представник „Ґазпрому" Сергєй Смірнов сказав, що постачання зменшено до 40 мільйонів кубометрів на день, але цей крок не вплине на постачання газу в Европу через територію України.

Раніше того самого дня С. Смірнов заявив, що „Ґазпром" зменшив наполовину постачання газу в Білорусь, бо Мінськ заборгував компанії 125.5 млн. дол. С. Смірнов не сказав, скільки грошей винен Київ.

Зменшення постачання газу в Україну і Білорусь є ознакою того, що найбільша в світі газова компанія більше не буде терпіти несплату з боку клієнтів СНД.

Російський уряд тисне на „Ґазпром", щоб компанія, яка й так є найбільшим в Росії платником податків, збільшила свій вклад до бюджету. Раніше цього року „Ґазпром" не заплатив вчасно податки, бо заборгував великі гроші клієнтам як в Росії, так і в інших країнах СНД.

Україна намагається знайти альтернативні джерела енергетичної сировини, зокрема ґазу, щоб зменшити свою економічну залежність від Росії. У вересні Президент Леонід Кучма поїде до Туркменістану, який також постачає газ в Україну. Нещодавно президенти обох країн мали телефонічну розмову, в якій визнали, що треба зміцнити економічні зв'язки.

Ансамбль „Дунай" виступить на Союзівці

Союзівка (Г. Колесса). — Танцювальний ансамбль „Дунай" із Сейнт Катарінс, Онтаріо, принесе гостям оселі вирій і завзятість українського танцю. Концерт „Дунаю" відбудеться тут у суботу, 26-го липня, початок о год. 8:30 вечора.

Створений у 1967 році, ансамбль здобув серця глядачів Оттави, Торонто, Ню Йорку, Чикаго, Філядельфії, Гартфорду, Конн., Сиракюзів та Баффало, Н. Й. У Канаді він виступав на урочистостях для Королеви Єлизавети II та прем'єр-міністра цієї країни, по телебаченні — у популярній передачі „Сьогодні" програми Ен-Бі-Сі.

Керівник ансамблю — Орест Саміц, хореограф — Марійка Саміц.

Після концерту відбудеться забава, яку озвучуватиме оркестра „Кришталь".

Ухвалено закон про захист журналістів

Київ (Р. Р.). — Минулого тижня Верховна Рада України ухвалила в остаточній редакції закон про порядок висвітлення діяльности органів державної влади і закон про державну підтримку засобів масової інформації та соціяльний захист журналістів.

У законі про порядок висвітлення праці Верховної Ради, Президента, Кабінету Міністрів, інших центральних та місцевих органів державної влади, судів загальної юрисдикції та Конституційного суду сказано про недопустимість „розриву чи змішування змісту офіційної інформації коментарями засобів масової інформації або журналістом". Право критичного висвітлення і коментування діяльности органів державної влади гарантується Конституцією і цим законом. Конфлікти щодо порушення порядку висвітлення діяльности органів державної влади у засобах масової інформації розглядатимуться в суді.

У законі про державну підтримку засобів масової інформації та соціяльний захист журналістів визначено термін „опозиційного засобу масової інформації", який виступає за перегляд політичного курсу і захищає протилежний цьому курсові напрям.

Держава не підтримує засобів масової інформації реклямового та еротичного характеру, як також і заснованих міжнародними організаціями з участю юридичних та фізичних осіб інших держав, осіб без громадянства, а також тих засобів масової інформації, де 50 відсотків інформації становлять повідомлення з закордону.

Допомагатиме держава передусім тим, які виходять державною мовою. Допомогу отримуватимуть також часописи, спрямовані на розвиток мов і культур національних меншин. Однак допомогу держава припинить, якщо часопис порушив вимоги Конституції про захист суверенітету і цілісности держави, а також якщо юридичній чи фізичній особі нанесено моральної та матеріяльної шкоди.

Ірак просить підтримки

Багдад, Ірак. — Міністер закордонних справ Іраку Мохаммед Саїд ас-Саґґаф в інтерв'ю для катарського радіо закликав Росію, Китай і Францію підтвердити перед міжнародною спільнотою, що його країна у повному обсягу виконала резолюцію ч.687 Ради безпеки ООН, яка стосується знищення особливо небезпечних збройних іракських програм.

Зокрема ця резолюція забороняє Іракові мати ядерну, хемічну і бактеріологічну зброю, а також балістичні ракети зі засягом дії понад 150 кілометрів. Поки не буде дотримано всіх без винятку умов резолюції, проти Іраку діятиме міжнародне embargo під контролею спеціяльної комісії ООН.

Знову звинувативши З'єднані Стейти Америки в „антиіракській політиці шантажу", керівник іракського зовнішньополітичного департаменту без жодних доказів стверджував, нібито згадана комісія „залежить від Вашінґтону" і тому треба, щоб не іракці для неї, а вона для іракців подала список об'єктів, яких вона шукає на іракській території.

М. С. ас-Саґґаф сказав, що протягом цього року 696 інспекторів ООН перевірили 2,071 об'єкт. Поза їхньою перевіркою залишилися тільки „декілька символів незалежности Іраку. Ми не могли на це дозволити, бо були певні, що під прикриттям міжнародної перевірки діяла американська розвідка, яка нічого спільного з ООН не має",— сказав іракський міністер.

Б. Єльцин не підписав закону про релігійні об'єднання

Москва. — У вівторок, 22-го липня, президент Росії Борис Єльцин відхилив прийнятий парляментом федеральний закон про свободу совісти і релігійні об'єднання.

„Для мене це було нелегке рішення,— сказав Б. Єльцин у розмові з журналістами, — адже закон дістав підтримку 370 депутатів Державної думи, Російської Православної Церкви і десяти інших великих релігійних організацій країни. Зрештою, я й сам певний, що такий закон потрібний, він покликаний захищати моральне і духове здоров'я росіян, ставити непереxідні пороги на шляху проникнення до нас радикальних сект, які несуть небезпеку для нашого суспільства. Все ж треба визнати, що чимало точок закону порушують конституційні права і свободи громадян, узаконюють нерівність різних конфесій, суперечать міжнародним нормам. Підписання закону могло б стати приводом для гострих конфліктів на релігійному ґрунті."

На думку спостерігачів, президент Росії відхилив цей закон, бо не хотів псувати взаємини із З'єднаними Стейтами Америки і Ватиканом. Як уже повідомлялося, американський Сенат прийняв поправку, що у випадку підписання Б. Єльцином закону про релігійні об'єднання Росія втратить значну частину американської фінансової допомоги.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

„ДОРОГА В ХРАМ"

КИЇВ. — У Національній опері відбувся благодійний концерт „Дорога в храм", проведений з ініціятиви Організаційного комітету відновлення Золотоверхого собору Михайлівського манастиря і Успенського собору Києво-Печерської Лаври. За словами президента комітету відновлення унікальних споруд Петра Троньки, гроші, зібрані з продажу квитків, підуть у фонд відновлення шедеврів архітектури, які були не лише прикрасою Києва, але й духовною спадщиною українського народу. В концерті взяли участь артисти Національної опери і народний артист України Анатолій Паламаренко.

ЕЛЕКТРИКА ДОРОЖЧАЄ

КИЇВ. — Перший заступник міністра енергетики України Володимир Лучников на засіданні науково-технічної ради енергетиків і електротехніків сказав, що підвищення тарифів на електроенергію уникнути неможливо. За його висловом, „з випередженням темпів" буде підвищено тарифи для населення, оскільки ним споживається електроенергії вдвічі більше, ніж значиться в офіційній інформації. „Кожний другий мешканець України не платить за електроенергію, а методика розрахунків спожитої електроенергії базується на даних з оплат", — зазначив В. Лучников.

ЗАТВЕРДЖЕНО СТАТУТ ДІНАУ

КИЇВ. — Тут 16-го липня Кабінет Міністрів ухвалив постанову про затвердження статуту Державного Інформаційного Національного Агентства України (ДІНАУ). Створене указом Президента ДІНАУ є правонаступником агентства „Укрінформ" і підпорядковується Міністерству Інформації України. Фінансово-господарську діяльність ДІНАУ провадить на принципах госпрозрахунку, а збирання, обробку і розповсюдження інформації — на умовах державного замовлення. Свою діяльність ДІНАУ здійснює незалежно від політичних партій та громадських організацій та продає свої послуги згідно з законом, на договірній основі. Інформацію, підготовану на замовлення держави, надсилається органам державної влади безплатно. Агентство самостійно розпоряджається своєю продукцією і грішми, отриманими від господарської діяльности. Генерального директора ДІНАУ призначається згідно з законом.

ВЕТО ПРЕЗИДЕНТА ПАРЛЯМЕНТ ПОДОЛАТИ НЕ ЗМІГ

КИЇВ. — Депутати Верховної Ради України п'ять разів голосували за нову редакцію закону, намагаючись затвердити мінімальний розмір пенсії за віком 70.9 гривень, тобто, на рівні межі мінімального забезпечення. Однак Президент сказав, що збільшення пенсій із 34 гривень до 70.9 потребує додаткових 2.1 блн. гривень, яких Пенсійний фонд не має і в бюджеті таких грошей не передбачено. Щоб подолати вето Президента, потрібно було 300 і один голос, а проголосували за подолання вето 278 депутатів. Отже мінімальна пенсія за віком залишається на рівні 34 гривні на місяць.

ПІСЕННИК ВИДАЛИ ШАНУВАЛЬНИКИ

ПОЛТАВА. — Мешканці міста і області шанують свого земляка Петра Зуба з Ковалівки, Шишацького району, Полтавської области. Він закінчив Полтавську музичну школу, тоді Київську Консерваторію і тепер завідує катедрою музики і співу в Чернівецькому Педагогічному Інституті. А його пісні виконують полтавські ансамблі „Калина" і „Лава", київський ансамбль „Явір", а також артисти Канади і Франції. Уже вийшли друком його дев'ять книг, а десяту — пісенник „Хай ще зозуля кує" — надрукували його шанувальники в шишацькому Видавництві „Псьол". Спонзори — Товариство „Обрії" та член Української ліґи Меценатів Степан Антонець.

РАТИФІКОВАНО УГОДУ

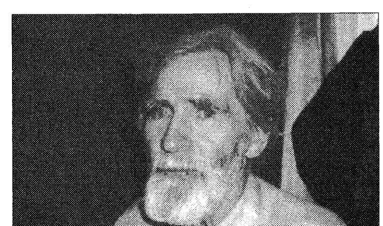
КИЇВ. — Верховна Рада України ратифікувала гарантійну угоду між Україною і Світовим банком, підписану у Вашінґтоні в травні 1997 року. Документом передбачено надання Україні кредиту в сумі 60 млн. дол. і 15 млн. німецьких марок. Зазначені суми мають надійти через „Укрексімбанк". Кредитну лінію буде відкрито в рамках підтримки проєкту розвитку експорту і за її допомогою фінансуватиметься імпорт сировини, компонентів, частин необхідних для виробництва експортної продукції, а також середні і довготривалі інвестиційні проєкти. Середня процентова ставка з кредитів для підприємств становить 14–15 відсотків.

Василь Барка видужує

Ґлен Спей, Н. Й. (Г. Колесса). — Декілька тижнів тому нашу громадськість потрясла вістка: відомий український письменник Василь Барка важко занедужав на серце і був доставлений до лікарні — спочатку у Порт Джервіс, Н. Й., після чого — до Парамус, Н. Дж. Після серії медичних заходів криза проминула — життя письменника було врятоване.

З великою радістю сповіщаємо наших читачів, що В. Барка не тільки видужує і кріпне, але, сповнений наснаги і творчих задумів, знову починає працювати.

І ось знаходимось у кімнаті письменника на оселі „Верховина" — у його маленькій кімнаті, в якій міститься його величезний світ...

В. Барка під час інтерв'ю (Фото Г. Колесси)

— Залишився я живим завдяки заходам двох надзвичайних спеціялістів-кардіологів — д-р Маґмуд з Порт Джервіс, Н. Й., та д-ра Кіршенбаума з Парамус, Н. Дж., — розповідає В. Барка. — Під час кризи, коли моє серце спинялося, д-р Маґмуд з допомогою медикаментів та машин рятувала мене цілу годину. Працю серця вдалося утримати. Але лікарня ця не мала усіх необхідних машин — мене перевели до шпиталя Валлі у Парамус, Н. Дж. Поставили діягнозу: заблокування судин вплинуло на зменшення доступу крови до серця, що спричинило його ослаблення і зупинки. Тести теж ослабили мене, але тепер душею відчуваю, що кріпну, а це допомагає видужати і фізично.

Дякую усім, хто висловив мені співчуття, коли я був у критичному

(Закінчення на стор. 4)

У СВІТІ

ДИРЕКТОР РУМУНСЬКОЇ служби зовнішньої розвідки генерал Іоан Талпеш зрезигнував, повідомило національне телебачення. Талпеш очолив зовнішню розвідку Румунії у 1992 році. Повідомлення про його резигнацію з'явилося в зв'язку зі скандалом, який спалахнув у результаті арештування 1-го липня в Берні швайцарського дипломата, який признався, що працював для румунської розвідки. Талпеш відкинув причетність своєї спеціяльної служби до інциденту. Згідно з румунськими законами, за межами країни має право діяти тільки керований ним відділ та Управління військової інформації міністерства національної оборони. Останнім часом у Румунії все частіше чути вимоги провести чистку в Службі зовнішньої розвідки і Управлінні військової інформації, які очолювали колишні керівники — генерали Іоан Талпеш і Дечебал Іліна.

УПРАВЛІННЯ СУСПІЛЬНОЇ безпеки південно-китайської провінції Ґуандун наказало поліцїянтам "пильно виконувати правила ношення та застосування вогнепальної зброї". Заборонено позичати службову зброю, мати її при собі при відвідуванні розважальних закладів, застосовувати з метою погроз та вимагань. Це зроблено після інциденту в одному з міст провінції, де поліцист застрілив двох братів і тяжко поранив ще одного, коли ті пробували втрутитися в суперечку шляхового інспектора з мотоциклістом. З весни, коли почалася кампанія "нищівного удару" по злочинцях, зконфісковано сотні тисяч одиниць вогнепальної зброї, в тому числі й армійського зразка. В різних реґіонах Китаю розкрито понад 160 підпільних збройних майстерень, контрольованих злочинними угрупованнями.

В АМЕРИЦІ

АДМІНІСТРАЦІЯ ЗСА і влада Панами в найближчий час укладуть угоду щодо дальшої присутности американських військ в Панамі. Мова йде про те, що 2,500 американських вояків не підуть зі зони Панамського каналу до 2000 року. Згідно з умовами Панамського договору 1977 року, американські війська повинні були залишити Панаму 31-го грудня 1999 року. Цими днями президент Панами Ернесто Перез Баллядарес висловився за продовження американського мандату в цій країні і перетворення американської військової бази Говард у реґіональний центр боротьби з наркоторгівлею. В Панамі на семи військових базах розміщено 6,800 військовиків ЗСА.

ПІД ЧАС ЧЕРГОВОГО радіозвернення до громадян країни Президент ЗСА Билл Клінтон закликав до більш суворих заходів у боротьбі зі злочинністю серед молоді. „Ми домоглися важливих успіхів у тому, щоб зброя не потрапляла до рук молодих злочинців, ми випрацювали продуману стратегію боротьби зі злочинністю. Ця стратегія базована на тому, що на вулицях стає більше поліцїянтів, застосовуються більш тверді способи покари, покращено систему профілактики", однак, підкреслив Президент, молодеча злочинність і насильство „все ще залишаються поважною проблемою для країни". Б. Клінтон назвав „нестерпним" той факт, що в останні десятиріччя кількість вбивств зі застосуванням вогнепальної зброї неповнолітніми злочинцями збільшилося втричі. „Ми знаємо, як припинити цю тенденцію і ми припинимо її", — запевнив Президент, покликуючись при цьому на досвід Бостону, де за два останні роки не сталося жодного вбивства, здійсненого неповнолітніми.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237; Fax: (201) 451-5486.
UNA: (201) 451-2200

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446
(914) 626-5641, Fax (914) 626-4638, e-mail: fqsst@aol.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Ґарантії небезпеки

В бажанні повернути імперську могутність і „старшобратський“ вплив на всі сусідні народи, що визволилися з-під кремлівського тоталітаризму й заснували самостійні національні держави, Росія доходить до смішного. Не знайшовши способу відвернути східню Европу від природної інтеґрації зі Заходом, Москва хоче за всяку ціну запобігти дійсному, а не паперовому, унезалежненню колишніх совєтських республік. Не дати їм твердо стати на власні ноги в економічному і військовому відношенні, поки вповні не відновиться її великодержавна сила, — ось сьогоднішнє завдання росіян. А передусім — втримати від тяжіння до европейських структур Прибалтику та Україну.

У висліді цієї неоімперської політики маємо оригінальну „ініціятиву“: Росія запропонувала Естонії та Латвії ґарантії державної безпеки. Чи ж не смішно? А ще раніше, знаємо, те саме вона обіцяла Україні. Протягом віків поневолюючи десятки націй, нещадно русифікуючи їх, звищуючи їхні культури, екологічно виснажуючи їхній життєвий простір, росіяни „ґарантували“ для довколишнього світу смертельну небезпеку, А тепер, бач, настромивши на вовчу пащеку мирну овечу маску, заговорили про готовість запевнювати безпеку для вчорашніх в'язнів своєї моторошної тюрми народів.

Певна річ, прибалтійці ясно і рішуче, на офіційному рівні, відмовилися від такої російської „ласки“. Латвійців, литовців, естонців історія навчила: Москві не можна вірити. Все її існування — це якась фатальна, очевидно — вже генетична, запрограмованість на експансію, не територіяльне поширення. Чого ж варті балачки її керівників і дипломатів про „несхитний курс на демократизацію“, якщо прем'єр-міністер Черномирдін тим часом стверджує: „Росія — це не країна, це конти-
„ласки“. Латвійців, литовців, естонців історія навчила: Москві не можна вірити. Все її існування — це якась фатальна, очевидно — вже генетична, запрограмованість на експансію, не територіяльне поширення. Чого ж варті балачки її керівників і дипломатів про „несхитний курс на демократизацію“, якщо прем'єр-міністер Черномирдін тим часом стверджує: „Росія — це не країна, це конти-
нент“, тобто відверто висловлює погляд теперішньої російської партії влади, яка ніколи не змириться з розпадом імперії, ніколи не прийме цивілізованого способу життя. Чи ж після такої заяви можна дивуватися, що менші держави відсахуються від Росії, більше не бажаючи жити на цьому жорстокому „континенті“?

Президент Латвії Ульманіс у своїй відповіді підкреслив, що „ні за яких умов, навіть на дискусійному рівні, ми не будемо говорити про російські ґарантії“. Україна на таку чітку позицію не спромоглася. Далі оте наше традиційне туди-сюди. Голова української Ради національної безпеки і оборони Горбулін чемненько сказав, що Україна не зверталася до Росії з проханням щодо ґарантій. І тут таки похвалив російського президента Єльцина, що той, мовляв, „керувався найкращими побажаннями“.

Еге ж, для Москви вони — найкращі, а для українців? Варто згадати, як невдовзі після Переяслава росіяни свавільно зламали умову рівноправної угоди і заходилися, де підступами, де силою, викорінювати українську самобутність. Ми великодушно співчуваємо Богданові, співчуваємо Президентові Кучмі — вони ж бо не мали іншої ради, як укласти „братські“ договори з Росією. Та розуміючи і співчуваючи, слід пильно остерігатися, щоб не повторився Переяслав, бо він був би не просто другим, але вже останнім.

Хвиля великодержавного шовінізму накочується з Москви з такою силою, що навіть Алєксандр Солженіцин обурюється, хоч ще не так давно він пропонував „обустроїть“ Росію, приєднавши до неї Україну та Білорусь. Тепер колишній дисидент і нобелівський лавреат доходить до висновку, що „велич нашої нації ми мусимо показати не величиною території, не числом підопічних народів, а величчю вчинків“. От-от — час і пора для росіян братися за розум! Солженіцин висловлює хоч запізнілий, але тверезий погляд: „Чому нас дивує український націоналізм, бажання наших братів говорити й дітей виховувати та й вивіски писати своєю мовою...?“

І все ж хотілося порадити йому, та й іншим „переяславцям“: не називайте нас, українців, братами. Росія заподіяла Україні стільки зла та горя, залляла нашу благословенну землю такими ріками й морями крови, що слово „братерство“, в сенсі українсько-російських взаємин, назавжди залишиться для нас синонімом слова „рабство“.

Як і естонцям, латвійцям і литовцям, українцям також не потрібні російські ґарантії. Єдине, що їм потрібно — щоб Росія залишила, нарешті, їх у спокої і зрозуміла, що до минулого нема вороття.

Григорій Ощипко

МОСКОВСЬКИЙ ПАТРІЯРХ ВІДМОВИВСЯ ВІД ЗУСТРІЧІ З ПАПОЮ

Це, що мало бути найбільшою подією у християнському світі XX століття, не сповнилося. Довгі переговори між Західньою і Східньою Церквами щодо зустрічі їхніх голів закінчилися повним фіяско. Московський Патріярх Алєксій II відмовився зустрітися з Папою Іваном Павлом II. Зустріч мала відбутися у Відні 21-го червня ц. р. Це вже друга відмова, бо минулого року така зустріч плянувалася в Мадярщині при нагоді візити Папи в цій країні. Відтак в травні ц. р. Кардинал Е. Касіді, голова Ради християнської єдности, стрінувся з Митрополитом Смоленська і Калінінграда Кирилом, що керує закордонними справами Московського Патріярхату, і вони домовилися про зустріч на червень. Ця зустріч мала бути „історичною”, бо в ній мав брати участь також Царгородський Патріярх Вартоломей І. Історичною мала вона бути тому, бо ще ніколи не стрічалися разом три патріярхи найголовніших Церков.

Причини невдачі

Очевидно, причиною невдачі плянованої зустрічі є брак довір'я Москви до Риму, а Констинтинополя до Москви. Зокрема, як подає польська пресова аґенція, Вартоломей І, знаючи про довголітні переговори Ватикану з Московським Патріярхатом, побоювався, що вони могли договоритися про деякі справи, які заторкували б інтереси Константинополя. До того докинулися непорозуміння на тлі Естонської Православної Церкви. Але недовір'я Москви до Ватикану постає найбільше на тлі Української Церкви, чи радше Церков, бо їх є кілька. Однак найбільше претенсій відноситься до Української Греко-Католицької Церкви, бо вона домагається повернення своїх храмів, забраних православними по війні, а також і те, що вона просувається на
бо їх є кілька. Однак найбільше претенсій відноситься до Української Греко-Католицької Церкви, бо вона домагається повернення своїх храмів, забраних православними по війні, а також і те, що вона просувається на
Схід.

Арґументи Московського Патріярхату проти Ватикану — це давні застереження і закиди проти розбудови структур Римо-Католицької Церкви в Росії, Україні та Білорусі, що, зрештою, відповідає правді. Але правдою є також і те, що московські ієрархи всіх православних світу воліють бачити під своєю зверхністю. З того приводу лондонський „Економіст” у статті про невдачу зустрічі покпив собі вже у самому заголовку: „Не благословіть моїх душ”. Але чи можна за короткий час змінити віками встановлену практику? Московський Патріярхат завжди обстоював екклюзивність православ'я на своїх територіях, а Ватикан протягом століть займався місіонерством по цілому світі. Вікові традиції не міняються з дня на день, і кілька теологічних конференцій не змінять існуючої дійсности.

Діялог існує

Найбільший пролом між Церквами Заходу і Сходу зробив II Ватиканський Собор 1962–1965 років та зустріч Патріярха Атаґонароса з Папою Павлом VI. В 1979 році Папа Павло Іван II та Патріярх Димитрій II покликали спільну комісію для діялогу між Римською і Православною Церквами, яка працювала досить успішно майже 10 літ. Але ситуація комплетно змінилася з розвалом СССР. Папа Іван Павло II використав нагоду політичних змін на Сході Европи для відновлення польських впливів і разом з церковним життям успішно відроджує польський дух серед замешкалих там поляків, головно в Україні, де не існує жодних обмежень. Хоча Польський комітет допомоги скаржиться, що у Львові мають проблеми з пересилкою польських підручників, в Україні вільно діють польські початкові школи, ліцеї. Найбільше скупчення поляків знаходиться в Житомирі та околицях, де понад 700 дітей навчається польської мови. Властиво, в цьому
кою польських підручників, в Україні вільно діють польські початкові школи, ліцеї. Найбільше скупчення поляків знаходиться в Житомирі та околицях, де понад 700 дітей навчається польської мови. Властиво, в цьому
нема нічого злого, бо й ми хотіли б, щоб наші діти в Росії, Польщі і т. д. зберігали свою культуру. Однак поляки є більше активні і мають допомогу уряду, а ми ще мусимо почекати.

Але Московський Патріярхат починає реаґувати, і тому не дійшло до зустрічі Папи і патріярхів. Римські місії є „політично умотивовані”, — сказав Алєксій II. Зрештою, російська ієрархія чим раз твердіше ставиться до різних місій і сект на своїй території. Останнього тижня Державна дума розглянула проєкт закону, що вимагає від релігійних груп до 15 років пробації перед леґальною реєстрацією. Обмежується навчання релігії та релігійні маніфестації на публічних місцях. Будуть цензуровані також їхні публікації, доктрини та практики державними експертами. В проєкті підкреслюється пошану до православ'я як невід'ємної частини російської історичної спадщини та духовного і культурного багатства. Таким чином російське православ'я ставить себе поруч ісляміму, будизму та юдаїзму. Російські оборонці прав людини вважають, що це є дискримінація та нагінка на нетрадиційні релігії і висловлюють свої протести.

Українські Церкви

Чим же саме наші Церкви могли причинитися до зірвання зустрічі Папи і Московського Патріярха? Тим, що головна кількість парафій Московського Патріярхату знаходиться в Україні (7,000 —за даними УПЦ МП). Митрополит В. Сабодан, правдоподібно, дуже добре інформує своїх зверхників про розбудову структур Римської Церкви в Україні, включно з місцевими справами, як, наприклад, передання полякам однієї церкви в Чернігові, бо наші традиційні церкви (УПЦ КП, греко-католики) організаційно не дописали.

Але дуже болить Московського Патріярха діяльність Греко-Католицької Церкви, яку він вва-
лякам однієї церкви в Чернігові, бо наші традиційні церкви (УПЦ КП, греко-католики) організаційно не дописали.
Але дуже болить Московського Патріярха діяльність Греко-Католицької Церкви, яку він вва-
жає „націоналістичною”, хоч її рішення є багато більш помірковані, ніж Російської Церкви. Що Церква стоїть з народом, то це нормально, особливо коли майбутнє народу непевне. А як було в Польщі за „Солідарности”? Сьогодні ситуація міняється. Колись вона може змінитися також в Україні. Церква і держава мають співпрацювати, а не керувати одна одною.

Другою невдачою Папи був його неприїзд в Україну. Іван Павло II відвідав свою паству по цілому світі, за вийнятком українців-католиків, яких є понад 5 мільйонів. А все таки про його приїзд широко писала преса минулого року. Нагодою для цього було 400-ліття Берестейської унії. Неприїзд Папи пояснюється напруженням релігійної ситуації, розбиттям українських Церков і їх протистоянням з приводу приїзду Папи. Але ж Папа відвідував також колишню Юґославію, де не менші релігійні протистояння. В чому ж причина? Виходить, що Папа виявляв зацікавлення відвідати Україну, але Президент Л. Кучма його не запросив. Не запросив його в травні 1995 року, коли мав з ним авдієнцію у Ватикані, ані 3-го червня ц. р., коли стрічався з ним у Гнєзні, з іншими провідними Центрально-Східньої Европи. Газета „День” пише, що Папа не може відвідати Україну через спротив Української Православної Церкви Московського Патріярхату, яка вважає, що така візита буде мати вплив на греко-католиків і в якійсь мірі і на УПЦ КП (евентуальна стріча з Патріярхом Філаретом), а це послабить впливи УПЦ МП.

Відомо, однак, що президент Кучма є в дуже добрих взаєминах з Митрополитом Сабоданом, і тому Київ не спішиться з запрошенням. Разом вони проходжувалися по Єрусалимі, а Митрополит посвячував церкву, яку Л. Кучма відбудував у своєму селі. Ці добрі взаємини спричинюються до того, що у Печерській Лаврі та Почаєві сидять нині московські монахи.

Папа міг би відвідати лише своїх вірних у Львові, але тому, що він є також головою Ватиканської держави, згідно з про-
того, що у Печерській Лаврі та Почаєві сидять нині московські монахи.
Папа міг би відвідати лише своїх вірних у Львові, але тому, що він є також головою Ватиканської держави, згідно з про-
токолом, візита повинна б починатися з Києва. Майбутнє покаже, як будуть розвиватися події. Однак час би зрозуміти нашим провідникам, що така візита не поможе одним і не пошкодить другим. З неї скористала б лише українська державна рація.

Володимир Бойчук

Українська поетеса з Боснії

Нада Слочук народилася 21-го березня 1958 року в селі Хрватчина, повіт Баня Люка, Боснія. Дідо Нади приїхав з Галичини, коли йому було два роки. Батьки її народилися також в селі Хрватчина (15 км. до Приявора і 25 км. до Баня Люки). Отже, Нада була вже третім поколінням українських поселенців у Боснії.

Маленька Нада мала брата Павла, котрий був старший від неї на сім років. В їхньому селі не було великих забав, але все були якісь празники чи весілля, чи якісь інші імпрези, і „якось там наші люди сходились і завжди співали“. Ще будучи маленькою дівчинкою, вона любила слухати, як інші співають, а потім під час співу ховалася десь, щоб ніхто не бачив, і співала разом з іншими.

Як Павло вже підріс, то тато обіцяв, що купить „гармоніку“ (акордеон), і брат дуже добре навчився грати на акордеоні. Коли батьків не було вдома, Павло часто грав, а Нада співала українські пісні. Їхня мама дуже добре вміла співати і завжди співала при якійсь праці. Вона часто говорила, щоб вони слухали і вчилися народних пісень.

У 18 років вона вийшла заміж за Михайла Слочука і після одруження вони поїхали жити і працювати до Голляндії. В 1983 році вони повернулися до Боснії і переїхали в село Тернопіль, область Прєдор. В цьому селі жило багато українців і вони становили великий відсоток місцевого населення.

Кривава війна, яка вибухла в Юґославії на початку 1990-их років, змусила Слочуків знову переселятися в незнані краї. Після перебування в таборах втікачів в Австрії, сім'я нарешті отримала дозвіл переїхати жити до Канади.

В березні 1993 року Слочуки приїхали в провінцію Алберта, де спочатку жили в містечку Ред Вотер, а потім поселилися в Едмонтоні. У Слочуків є троє дітей — Славця, Мар'яна та Влодко.

Не дивлячись на те, що ні Нада, ані будь-хто з її родини ніколи не були в Україні, вона зберегла в своєму серці глибоку любов до рідного народу і його культури. Вона почала писати вірші, в яких були відображені ці почуття. Поезії Нади розповідають про переживання матері за долю своїх дітей, за долю української мови та нашого народу, про життя далеко від рідного краю, поневіряння іміґрантів та про важкі випробування, які вона та її сім'я пережили, як наслідок війни в Юґославії. Можна сказати, що поезії Нади у великій мірі відображає те, що пережили українські поселенці з Боснії.

Пропонуємо увазі читачів декілька віршів поетеси:

Як я була ще маленька
Мати мені все співала:
„В чужім краю народилась,
А де будеш умирала?“

Вона часто говорила:
„Шануй, сину, свою мову!
Бо ніколи ще не знаєш,
Який кінець буде тому“.

Днів багато перейшло вже
І роками переплили,
Нікому із нас не знати,
Де віка будем кінчили.

5-го лютого 1997 р., Едмонтон

Бо ніколи ще не знаєш,
Який кінець буде тому“.

Днів багато перейшло вже
І роками переплили,
Нікому із нас не знати,
Де віка будем кінчили.

5-го лютого 1997 р., Едмонтон

Подивіться на станцію,
Поїзд від'їжджає,
Коло нього мати стоїть,
Сльози обтирає.

Чому сльози очі лиють,
Чому заливають?
Чому сина на війноньку
Люди висилають?

Чорні хмари ся спустили
Понад наші хати.
Як перейде пару годин
Треба вибиратись.

Серце болить, серце мліє,
Усе покидати.
Дві торбинки у дві руки —
Так виходим з хати.

У неділю рано-вранці
Сонце засвітило.
Того ранку ми востаннє
На хату дивились.

Усе покидати.
Дві торбинки у дві руки —
Так виходим з хати.

У неділю рано-вранці
Сонце засвітило.
Того ранку ми востаннє
На хату дивились.

Як прибули до Австрії,
Там нас притримали.
Двадцять осіб у кімнаті
Тут пересипляли.

Нову мову тут почули
Межи біженцями.
Легше троха серцю стало,
Ви будете з нами.

(Закінчення на стор. 3)

Петро Часто

„МИ НЕ ЗНАЛИ...“

I

Минулий рік був роком Івана Франка — світове українство відзначало 140 років від дня його народження. Шевченко і Франко — не просто двоє найвідоміших представників нації, але величезною мірою — її творці: саме вони додали якісно нової динаміки доцентровому рухові етнічної маси, спрямували в один невпинний вир її почуття і розум. Обидва вони, властиво, були втіленням безперервного руху, а це і є найпевнішою ознакою великого таланту, знаком геніяльности, Божого дару. Та водночас це створює проблему для пізніших поколінь, для дослідників-систематиків, метою яких, навіть цілком мимовільною, є звести живий рух серця чи розуму до логічно стрункої схеми, до формули.

Можливо, всі непорозуміння людського світу спричинені саме цим — невидимою прірвою між людьми руху і людьми статики: вони по-різному сприймають життя і говорять, всупереч офіційним декляраціям, різними мовами...

За минулорічним „круглим столом“, організованим „Радіо Свобода“ в Києві, йшлося про всякі злободенні речі — розбудову української державної незалежности, становище національної культури, проблеми політичної консолідації тощо, але дещо спеціяльнішим чином — про „соціяльну справедливість“. Згадано і про Івана Франка — було б навіть дивно, якби у вузькому колі інтелектуалів, де на четверо осіб припало аж два академіки, обминули Франкове ім'я, та ще й у ювілейний рік. На жаль, до другого за значенням авторитету в українській культурі, принаймні в літературі, учасники мудрої розмови вдалися не заради нього самого, а для виправдання власних думок, власного світогляду, зокрема в точці, що стосувалася здійснення найбільшої мрії людства — тієї самої „соціяльної справедливости“.

Отже, Микола Жулинський, депутат Верховної Ради і академік: „Іван Франко був соціялістом. Тоді всі, хто мислив перспективою, були соціялістами в доброму розумінні цього слова, бо вони хотіли соціяльної справедливости і соціяльної рівности...“. Але ж, поперше, хіба Франко вміщається у визначення „всі“? Та трохи нижче з'ясовується, що в такий „академічний“ спосіб академік Жулинський перекидає місточок до сьогоднішнього політичного життя України і з дивовижною толерантністю знаходить в ньому місце для діяльности комуністів: „Сьогодні у нас немає сильної політичної партії. Одна партія, буває, на якійсь хвилі стає більш-менш популярною, але потім відразу хвиля спадає. Якщо взяти за приклад Комуністичну Партію України, то вона більше робить акцент на соціяльних проблемах і, звичайно, тут вбачається певна міра спекуляції, бо соціяльні проблеми в нас дуже гострі і їх легко збудити“. І це все, що може сказати український вчений про комуністів — „вбачається певна міра спекуляції“?

Про другого академіка, Бориса Олійника, й мови нема, він — член фракції комуністів у Верховній Раді, отже, його безпосередньо стосується оте лагідненько мовлене „певна міра спекуляції“. Але Бог вже з ними, не у розвінчанні політичних спекуляцій тут річ. З контексту „круглого стола“ свідомо вихоплюємо тільки тези, сперті на авторитет Івана Франка. І от Борис Олійник каже: „Соціялістична ідея прекрасна. Як ідея соціяльної справедливости вона вічна, бо кожна людина хоче бути рівною іншій, не зважаючи на те, чи багатша вона, чи бідніша. Це відстоював і Франко. Він мав рацію (ну, діждалися ми, нарешті, що сам академік признає рацію за Франком, який, як відомо, не був академіком, а був собі „лише“ Іваном Франком!). Тому дуже погано, що ми не знали його робіт...“.

Не знали і не знаєте, бо носії нерухомої душі неспроможні знати не те що Франка, пресkладну натуру, втілення бурхливого, часто мученицького, руху, але й самі себе, людей зі свого рівня. Є щось глибоко образливе у твердженні, нібито „кожна людина хоче бути рівною іншій“. Неправда це. Я певен, що якби Олійника спитати, чи хоче він бути Цезарем, Шекспіром або Онассісом, він відповів би: ні. Кожна людина без вийнятку, бідна чи багата, щаслива чи нещасна, передусім хоче — підсвідомо, інтуїтивно! — бути собою, і в екстремальній ситуації або мимовільно виявить це, або й свідомо потвердить. Ми „рівні один одному“ тільки внутрішньо, у відкритих до Бога глибинах нашого „я“, а якщо до глибин нам далеко, то в самій потенції — можемо бути рівними! Але ніколи-ніколи не будемо такими, якщо заразимося заздрістю на видиме, зовнішнє, другорядне, на не своє. Воно зупиняє, гальмує, мертвить ще за життя. Якщо нема внутрішнього єства, нема сутности, то як же людина, не маючи самої себе, може бути „рівною іншій“? Соціяльне — це лише стіл, за який ми, хатня челядь, у фізіологічній потребі сідаємо, маючи перед собою однакові тарілки і ложки. Проте хіба тарілки і ложки є ознакою рівности? Хіба за столом сидять лише „соціяльні типи“, а не люди, не „я“, хоч і різних рівнів, але духові, багатовимірні істоти — істоти-всесвіти? То як же академік може так просто брати життя? А коли згадати, що Олійник ще й поет, то взагалі стає його шкода.

Проте Франка шкода ще більше. Ще й сьогодні не хочуть бачити його всього, у внутрішній цілості. Щось таке, як зі слоном у байці з філософічним підтекстом: один сліпець казав, що слон — то чотири колони, а другий — що то щось довге і гнучке... Так, замолоду Франко безпосередньо діткнувся „передової соціяльної теорії“ — хотів її осягнути, і в цьому нема дивини: надзвичайно чулий та експресивний, він був готовий нгайно підтримати всіх, хто виписував гасла світової справедливости на своїх прапорах. Але саме як перечулена, дитинно чиста натура не міг прийняти, що заради „проґресивної ідеї“ треба зректися — народові, цілому людству — всього, що до того часу становило повноту життя: заодно з недосконалостями треба відкинути й те, що надавало сенс існуванню наших дідів та прадідів. Певна річ, якби Франко був просто справедливою людиною, він ніколи не вийшов би з-під впливу драгоманівської омани — тільки вийнятково могутній розум міг вберегти Франкове„я“ у напруженому ідейному контакті з невиліковно зараженим соціялізмом „українським Бєлінським“.

Для нас, нащадків, має величезне значення той факт, що зрілий літами і світоглядом Франко не просто відійшов від Драгоманова, не просто сказав „ні“ соціялістичній доґмі, але залишив нам цілу низку ґрунтовних і наскрізь конструктивних праць — маємо в них, крім нищівної критики марксизму, чіткі обриси націократії — соборно-національної будови, окремі крокви до якої після Франка вже легше було піднімати Міхновському, Донцову, Липинському, Сціборському. Саме з легкої руки Франка українська суспільно-політична думка одержала термін „самостійна Україна”. Універсальна Франкова праця — праця історика, філософа, соціолога, психолога — цілком лягала в межі Шевченкової відповіді на життя, не зважаючи на всю феноменальність цієї відповіді і на те, що Франко, як і Шевченко, висловив глибоко особисті погляди і переконання.

(Продовження буде)

Українська...

(Закінчення зі стор. 2)

Літакові квитки прийшли,
Що тепер робити?
Серцю треба радість дати
Чи більше тужити?

У літак як посідали
Підносимся в гори,
Ще хвилину подивімся,
Яке наше море.

Одну днину ми летіли
Через океани.
Всі довкола подивімся.
Хто є тепер з нами.

Як спустились в Едмонтоні,
А тут чужа мова.
Ти не можеш ніц сказати,
Ні одного слова.

Сльози очі заливають
В горлі щось запняло.
Нікуди ся не посунить,
Як би прикувало.

В чужім краю народилась,
В чужім умираю,
А як далі життя піде,
Того я не знаю.

травень, 1996 р., Едмонтон

Одна мати свої діти
Гарно доглядала,
Не минуло літ багато —
І сама зістала.

Війна тяжка ся надняла
Понад ту родину,
Її діти розігнала
В далеку чужину.

Як вона їх тут прощала
На землю вмлівала.
Так дитину по дитині
Світом розсилала.

Розлетілись її діти
В далекі сторони.
І ніхто того не знає,
Чи вернуться вони.

В 1-шу РІЧНИЦЮ СМЕРТИ, яка припадає 27-го липня 1997 р. нашої дорогої МАМИ, БАБЦІ І СЕСТРИ

бл. п.

НІНИ ГАНІН-ҐРЕЧНІВ

Просимо згадати її у своїх молитвах.

Вічна їй пам'ять!

На Союзівці відбувся табір „пташат"

Вже дев'ять років пластове плем'я „Перші стежі" організовує на оселі Українського Народного Союзу табір „пташат".

Цього року перша тура табору тривала від 28-го червня до 5-го липня. Адміністраторка табору пл. сен. Ніля Сохан. Командантка, пл. сен. Адріянна Щука з Торонто — погідна, проворна і ділова. До табору прибуло 60 дітей і їх поділено на вісім роїв, які провадили сестрички: 1-ий, „Ластівки" — Таня Хархаліс; 2-ий, „Вільшанки" — Рома Максимович; 3-ій, „Соловейки" — Рома Раковська; 4-ий, „Сойки" — Ліда Чопівська-Бенсон ; 5-ий, „Дятлі" — Наталка Сейлик; 6-ий, „Шпаки" — Наталка Кушнір-Верзол; 7-ий, „Зозулі" — Дарка Темницька; 8-ий, „Горобчики" — Адріянна Щука. Щоденні зайнятя переводили сестрички: майстрування — Оксана Кордуба і Ірена Григорович, спів — Оксана Ковч і Гандзя Савицька, гри і забави — Роксоляна Місило і бр. Михайло Мулик, прогулянки — бр. Стефан Пелещук, ляльковий театр — сес. Христя Кохан, таборова оркестра — сес. Адріянна Щука і Іванка Іваськів. Як „пташатко" щось заболіло, завжди був готовий помогти таборовий лікар, д-р Ераст Гафткович.

„Пташата" в часі закриття табору.

В часі закінчення табору „пташата" виконують програму.

„Пташата" виступають як синички на пластовій ватрі.

Цілий тиждень сестрички переводили з „пташатами" програму, а ми побачили вже висліди їх - ніх зусиль.

Приїжджаємо до табору у п'ятницю.

— А де ж наші „пташата"? — запитує молода мама.

— Співають у бібліотеці.

...Маленькі наші
ноги,
та знають свою
путь.
На службу Україні,
як виростуть,
підуть...

Несуться дзвінкі голосочки. Сестрички Оксана Ковч і Гандзя Савицька провадять спів, бр. Олесь Кузишин грає на ґітарі, а кругом „пташатка" у синіх сорочинках, білих штанятках і червоних дашках із написом роя.

— Ба-а-бцю! — вибігає з -поміж дітей хлоп'ятко, щоб привітатися.

Повільно підступає другий внучок;

— А як ти його бабця, то моя також, а то наш дзядзьо, — показує пальчиком, і, підстрибуючи, обидва повертаються до гурту.

Після полуденку, на поляні олімпіяда. По черзі „пташата" набирають кохлею воду, несуть уважно, щоб не розлити, а тоді виливають у дзбан. Несуть на ложці чоколядки „ММ", котять носиком м'ячик до цілі. Стараються їсти пампушки, що звисають, прив'язані на шнурочках. Це нелегко, коли руки треба тримати назад. Хлопчик помучився, надкусив два рази, обірвав пампушок зі шнурка і поспішно з'їв, щоб побігти до наступної гри, перекидати м'ячик через середину колеса. А тоді перегони у мішках і гра за грою, щоб весело провести час.

— Дзядзю, а ми ходили на риболови з братчиком Стефком. І ми бачили Бабу Ягу, але вона була добра, дала нам забавочку, цукерки і „стикерс" — показує на пальчиках внучок.

— А ми також мали вогник. Сестричка Христя розказувала казки, ми проказували наш обряд і багато співали! ...

Вечором, під зоряним небом, при звуках оркестри на терасі забавлялися гості й танцювали батьки зі своїми „пташатами".

В суботу рано на поляні закриття табору. Командантка, сестричка Нана Щука попросила сестричок уставити „пташат" по роях, до молитви. Наймолодші пташата застромили у приготований стояк українські й американські прапорці. Всі спільно відмовили молитву „Ангеле Божий, хоронителю мій". Кожний рій під проводом своєї сестрички виголосив свій обряд. Зробили спільну фотографію. А тоді роздали „пташатам" інструменти, які виконали Ольга Зелена і Аня Гаврилюк, і під звуки пісні „Ми музиканти з Києва приїхали до вас", таборова оркестра перемаршувала доріжкою Союзівки.

Повернувшись на по ляну, „пташата" і гості послухали привітання від предсідника Українського Народного Союзу Уляни Дячук. Вона звернулася до дітей: „Я вбрала таборову шапочку, щоб могла на кілька хвилин стати 'пташинкою', як ви. На другий рік буде 10 років, як за ініціятивою пл. сен. Нілі Сохан, Терені Бень і Оксани Коропецької розпочався табір 'пташат'. ... Цього року, Перші стежі святкують 50-літній ювілей. Нехай успіхи і усміхнені личка 'пташат' будуть винагородою за їхні зусилля".

Командантка табору сес. Н. Щука подякувала сестричкам, братчикам і всім, хто чим-небудь допомагав у переведенні табору. З черги кожне „пташатко" одержало посвідку відбуття табору і українську книжечку, а маленькі представники роїв вручили своїм сестричкам, братчикам і командантці майстерно виконану з паперу квітку. „Пташата" —таборовики стали в коло і на прощання відспівали пісню „Ніч вже йде"...

На поляні ховалися святойванські жучки. Радісними вогниками відбивалися в очках „пташат", вогниками щастя в очах вдячних батьків, бабусь і дідусів. Дзвеніла українська мова на клаптику заокеанської України, відлунням неслася верхами гір.

— А я не хочу їхати додому, заявляє „пташатко", цупко тримаючи в руці повну торбу робіток. Барвистий метелик, жучок і саренка, напевно, прикрашатимуть мамину холодильню до наступного року. А іконка пригадуватиме спільну таборову молитву „Ангеле Божий, хоронителю мій" ...

Пл. сен. Анна Максимович, Чп.

АЛЬМАНАХ УНС'98

Редакція „Свободи" приймає матеріяли до Альманаху УНСоюзу на 1998 рік, в якому припадають такі роковини, як 200-ліття появи „Енеїди" Івана Котляревського, 80-ліття проголошення Четвертого Універсалу в Києві, 150-річчя заснування Головної Руської Ради та інші. Статті на ці та інші теми редакція прийматиме до розгляду до 15-го вересня ц. р. — **Ред.**

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА
ОСЕРЕДОК В ДІТРОЙТІ
Ділиться зі своїм членством сумною вісткою, що 19-го липня 1997 р. в Дітройті упокоївся в Бозі

бл. п.

д-р

АНТІН ШУТКА

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 22-го липня о год. 9:30 ранку в церкві св. Йосафата, Воррен, Миш.

Родині покійного складаємо найщиріші співчуття.

УПРАВА ОСЕРЕДКУ

Ділимося сумною вісткою, що у вівторок 22-го липня 1997 р. після важкої недуги відійшла у вічність наша найдорожча МАМА, БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ і СЕСТРА

бл. п.

ЛЮБОВ ОКСАНА БОКАЛО з КОГУТІВ

нар. 15-го листопада 1912 р. у Нінєві Долішнім.

ПАРАСТАС в четвер 24-го липня 1997 р. о год. 7:30 веч. в Krowicki-McCracken Funeral Home, 2124 E. St. George Ave., Linden, N.J.

ПОХОРОН в п'ятницю 25-го липня о год. 9:30 рано з церкви св. Володимира, 309 Grier Ave., Elizabeth, N.J., а відтак на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку:
сини — ЮРІЙ
— ПЕТРО
— МИРОН з дружиною МАРІЄЮ
внуки — ЮРІЙ з родиною
— ТАРАС з родиною
— НАТАЛЯ МАРРОНЕ з мужем ДЖАНОМ
— АДРІЯНА СИМОНЗ з мужем ДЖАНОМ
— ХРИСТЯ
— ТАЇСА
— РЕНАТА
брати — ТАРАС КОГУТ з родиною
— ВСЕВОЛОД КОГУТ з родиною в Україні
та родина в ЗСА, Канаді, Бразилії й Україні

Замість квітів ласкаво просимо жертвувати на ФОНД ДІТЕЙ ЧОРНОБИЛЯ при СУА, або на УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

П О Д Я К А

6-го серпня 1996 р. в Йонкерсі, Н.Й., відійшов у вічність наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п.

д-р прав

РОМАН БОРКОВСЬКИЙ

Висловлюємо нашу сердечну подяку Всеч. о. Мирославові Трояновському, парохові церкви св. Михаїла, за Єлеопомазання, за відслуження Поминальної св. Літургії, Всеч. о. Стефанові Березі за відправлення Панахиди і запечатання гробу на цвинтарі св. Андрія Первозванного у С. Бавнд Бруку, Н. Дж. Всі поминальні відправи супроводив співом Юрій Яновський, за що наша подяка, а рівнож Богданові Балабанові за спів в часі відправи св. Літургії в церкві.

За відвідини покійного в останніх днях життя сердечно дякуємо о. Митратові Романові Ганкевичеві.

Щиро дякуємо родині, приятелям і знайомим за вислови співчуття, як також за участь в похоронних відправах, включно із сороковим днем смерти. Глибока наша вдячність тим, хто прощав покійного в останню дорогу: д-рові Мирославові Прокопові та Евгенові Стахову від Середовища УГВР, д-рові Анатолеві Камінському і Ніні Самокіш від Політичної Ради ОУНз, д-рові Романові Барановському і Осипові Трушеві від УАКР, інж. Миколі Галіву і д-рові Василеві Калиновичеві від НТШ і приятелів. Володимир Процик, на поминальному вечорі передав співчуття від ОУН та ОДВУ.

Зокрема дякуємо Президії УГВР і Політичній Раді за влаштування у сороковий день смерти жалібних сходин у Науковому Товаристві ім. Шевченка в Ню Йорку, як також всім численно присутнім учасникам сходин. Щиро дякуємо ред. Ользі Кузьмович за спомин-допис в щоденнику „Свобода".

Рівнож сердечно дякуємо приятелям, родині та всім, що в час ненадійного горя щедро нам допомагали. За моральну піддержку дякуємо д-рові Лярисі Гнатів-Запутович, д-рові Орестові Козіцькому, мгр Вірі Сохан-Миськів і Іванці Ганкевич. Багато допомогли нам зокрема Ірена Моцюк, голова 119-го Відділу СУА, Люба і д-р Олег Сохани, Іван Палій, Валентина Преско, Евгенія і Корнило Баб'яки, Марійка і д-р Осип Морози з Кергонксону. Ще раз дякуємо всій родині за виявлений труд, особливо братовій і теті, Маріянні Струмінській.

Пам'ять покійного нашого мужа, батька і дідуся вшанували щедрими пожертвами:

НА СЛУЖБИ БОЖІ:
Анна і Володимир Рак, Леся і проф. П. Ґой, Марія і Олекса Мотиль, Ляриса, Борис і Лідія Левицькі, Галина Ціґаш, Евдокія і Павло Боднаренки, Віра і Михайло Кобасяр, Олена і Лев Футали, Марія і Володимир Уздійчук, д-р Марія і Ярослав Кіцюк, Павло Микитин, Андрій Куцина, Юлія Пиріг, Ірена і д-р Яр Моцюк, Евгенія і Корнило Баб'як, Роман Глушко, Марія і Іван Гунчак, Ірена і Іван Булат, Іван Михоляк, Ярослава і Петро Раєн, Ніна Кулинич, Олекса Слойка, Теодор Корінь, Андрій Кащак, Андрій Стахів, Дмитро Возняк, Зірка і Микола Галів, Марія і Петро Лещишин, Марія і Ігор Зубрицькі, Рома і Маріян Тимчишин, Марія Абрам'юк, Дмитро Глушко, Амелія Варіян, Анна Сойка.

НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД ЦЕРКВИ СВ. МИХАЇЛА В ЙОНКЕРСІ:
По 100 дол. Корнелія Федоркевич, Марія Борковська; 50 дол. Іван Палій; 30 дол. Зеновія і Іван Бундзяки; по 25 дол. Урсуля і інж. Остап Балабан, Ґізеля і мгр Святослав Коцибали, Гелен і Стефан Шульгани по 20 дол. Марія і Володимир Кульчицькі, Анна і Володимир Козіцькі, Карло Барташ, Михайло Терлецький, Гелен і Михайло Петрик; 10 дол. Остап і Віра Кушнір Винник.

ВІНКИ І КВІТИ:
Спілка Української Молоді в Йонкерсі, Маріянна, д-р Ярослав і Христина Струмінські, Христина і Карло Барташі, Роберт Ващук, Джюді і Тома Струмінські, Ляриса і Борис Левицькі, родина Пелещуків.

НА ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА В НЮ ЙОРКУ:
250 дол. Маруся і Тарас Борковські; 200 дол. д-р Ірена і д-р Роман Коструб'яки; по 100 дол. Анна і Володимир Рак, Сузанна і Ігор Рак, Віктор Роговський, Марія Борковська; по 50 дол. Зірка і Микола Галів, Стефанія і Любомир Гуменюк, Евгенія і інж. Евген Івашків, д-р Василь Калинович, д-р Анатоль Камінський, Володимир Кульчицький (Мериленд), Марія і Олекса Мотиль, Люба і д-р М. Прокоп, Евген Стахів; 30 дол. Галина Ціґаш; 25 дол. родина Пелещук; 20 дол. Осип Труш.

НА ФОНД ЧОРНОБИЛЯ СУА через 119-ий ВІДДІЛ:
Columbia Presbyterian Med. Center 171 дол; по 100 дол. д-р Андрій і д-р Таїса Раки, Huber Lawrence & Abell, Марія Борковська; по 50 дол. д-р Надія Кмета, Ольга Гаєцька, Марійка Мартинюк, Стефан Максимів, Ярослава Ґудзовата, Andrew Fisher, Daisy Whittengham: по 40 дол. Ляриса і д-р Борис Левицькі, Корнелія Федоркевич, Володимир Щур; по 25 дол. Микола і Ірена Зваричі, Петро і Ольга Кулиничі, Валентина Преско, Володимир і Неоніля Сохани, Ольга Руденська, John Trojanowski, Leonard Blum; по 20 дол. Розалія і Дмитро Глушки, Андрій Стахів, Теодор Островський, Ірена і Олександер Білевичі, Анна Босяк; по 10 дол. Евгенія і Корнило Баб'яки. Додатково 40 дол. Іванна і Ярослав Пенкальські через 43-ій Відділ СУА.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД СУА:
25 дол. Остап і Віра Кушнір Винник.

НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ В НЮ ЙОРКУ через 119-ий ВІДДІЛ:
по 100 дол. інж. Нестор Ходновський, Любомира і д-р Олег Сохани, Марія і проф. Мирослав і Ілля Лабуньки, Дарія Кострубяк, Сузанна і д-р Зенон Масні, Люба і мґр Олесь Лабуньки, Марія Борковська; по 50 дол. Ірена і д-р Яр Моцюк, мґр Ярослава Кіналь, Евдокія і Павло Боднаренки, Марія і д-р Осип Мороз, д-р Софія і д-р Богдан Шебунчаки, Христина і д-р Юрій Свищуки, Анна і д-р Олександер Клоси, Олександра Крумшин, Алла і д-р Роман Трохимчук; по 30 дол. Іванна і інж. Петро Ганкевичі, Ірена і Петро Остапчуки; по 25 дол. Ірена Мороз, Валентина Преско, Наталія і Володимир Клапіщаки, Люба і інж. Іван Турянські, Неоніля і Володимир Сохани, д-р Лідія і д-р Ярослав Ляшевичі, Анна і Степан Секрети, Александра і д-р Тарас Пенкальські, Ніна Самокіш, Лідія і Андрій Закревські, 119-ий Відділ СУА; по 20 дол. Лідія Стебельська, Анна і Григорій Ґіни, Анна Король; по 10 дол. Ірена Гнатів. Окремо 50 дол. Володимира Теслюк, по 20 дол. інж. Роман Бобяк, Зенон Салевич і Уляна Гайдар.

Майже не в силі висловити почуття вдячности за вашу великодушність та жертвенність. Хай Всевишній Господь винагородить вас обильними ласками.

Дружина — МАРІЯ
син — ТАРАС з родиною.

30-ліття посвячення церкви св. Володимира в Ґлен Спей

Дня 22-го червня ц.р. святкування 30-літнього ювілею церкви св. Володимира звеличив своєю участю Владика Василь Лостен, Епарх Стемфорду. Владику привітав в церкві о. Іван Тихович і мужі довір'я д-р Євген Грабарчук і інж. Богдан Загайкевич традиційним хлібом і сіллю. Адріян Сірко виголосив віршоване привітання, а дівчатка Л. Гласі і Уляна Сметанюк вручили квіти. Владика відправив Архиєрейську Богослужбу в асисті о. Івана Тиховича і супроводі о. диякона Юрія Малаховського. Спів хор під орудою інж. Осипа Гапія і дяка Богдана Чаплі. При кінці Богослужби Владика виголосив будуючу патріотичну проповідь про вплив прийнятого Володимиром християнства на зміцнення могутності української держави. На пропозицію Владики хор відспівав многоліття українському народові, Урядові вільної України, церковним властям, український громаді Ґлен Спею і — на пропозицію Ярослава Гавура — Владиці.

Опісля вірні і гості заповнили залю на оселі „Верховина", де проведено програму і святковий бенкет. Господар бенкету Василь Босак відкрив свято, зазначуючи, що побудова церкви поставила українську громаду Ґлен Спею на сторінки історії діяспори та церква стала центром церковно-громадського життя, і передав ведення програмою д-рові Євгенові Грабарчукові, який є мужем довір'я і головою Церковного комітету від 1965 року досьогодні.

Д-р Є. Грабарчук попросив почати молитвою. Хор відспівав „Отче Наш" М. Вербицького. З великою увагою присутні вислухали реферат д-ра Є. Грабарчука, який вичерпно переповів історію церкви. Цінним є листа всіх священиків і членів комітетів та заслужених громадян для справ церкви. Протягом історії церкви тільки два були головами комітетів: в 1961 — 1965 роках мгр Михайло Кіндрачук, а від липня 1965 року д-р Євген Грабарчук. Після наведення історії церкви Владика тепло привітав ювілейну громаду і запропонував тост для церкви св. Володимира.

Ведучий програмою представив головний стіл: Владика Василь Лостен, о. митрат Іван Терлецький, о. Іван Тихович, о. митрат парох православної церкви Нестор Коваль, д-р Євген Грабарчук, майстер церемонії, о. Богдан Карась, інж. Богдан Загайкевич, муж довір'я, Ярослав Гавур — від УБСоюзу, головний радний, о. диякон Михайло Добощ, о. диякон Юрій Малаховський, проф. Василь Барка, письменник д-р Богдан Кекіш, президент Федеральної Кредитової Кооперативи, о. монс. Мк. Кей, Петро Мельник, радний міста, мгр Михайло Кіндрачук, голова Ініціятивного комітету, мгр Іван Буртик — ООЧСУ, Василь Босак — касир і господар бенкету, Данило Мох — член Ініціятивного комітету.

О. митрат І. Терлецький щиро і красномовно згадує своє служіння церкві св. Володимира як адміністратор у 1960-их роках; „Парафіяни проявляли подивугідну відданість і любов до своєї церкви, вірили, що моляться в той час (календарно) з братами і сестрами в Україні, які моляться 'в лісах'. По Богослужбах сходили до залі на каву і солодке, дискутували, вирівнювали розбіжності — панував дух єднання".

Владика вручив д-рові Євгенові Грабарчукові грамоту від епархії Стемфорду, як відзначення за 30-літню працю і жертвенність для церкви і парафії. Д-р Є. Грабарчук з помітним зворушенням дякував за відзначення та від імені Церковного комітету і тих, які віддали свої сили, пожертви і молитви, щоби збудувати нашу церкву.

В мистецькій частині квартет під кермою Тамари Лихолай проспівав „Вечірню пісню", сл. і муз. Л. Ященко, „Гаєм зелененьким", народна пісня і „Де гори Карпати", сл. і муз. Е. Садовського при супроводі на бандурі Володимира Мазяра. Виконавців нагородили довготривалими оплесками.

Бенкет був вийнятковим, попередженій мистецькою програмою.

Д-р Є. Грабарчук в заключному слові подякував Владиці та всім за участь у святкуванні і його підготові.

Свято закінчив хор молитвою „Богородице Діво" Д. Бортнянського.

Н. Н.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ!

Новий молодий талант

Музичний відділ Українського Музичного Інституту Америки в Дітройті 8-го червня ц. р. влаштував дипломовий речитaль 18-літнього скрипаля Петра Лісовського. Цей концерт зацікавив широкі кола нашої публіки, яка численно з'явилася в прегарній церкві Непорочного Зачаття.

Вже в сольовій і прелюдії Баха П. Лісовський виявив глибину чистого тону і стихійність власного музичного вислову. „Рондо" Моцарта-Крайслера було виконане з подивугідною віртуозністю. Здавалося, що для молодого скрипаля взагалі не існують технічні труднощі. Він відчув радість життя Моцарта та вмів її переконливо передати вдячній публіці.

І знов П. Лісовський заграв партиту Е-дур Баха, щоб доказати, що він зрозумів і відчув духову силу цього великого композитора, якого він надмірно любить. Інтермеццо Ревуцького було виконане з блискучим pizzicato. Речітатіво Крайслера скрипаль заграв з теплою кантиленою, а Скерцо — з яскравістю. На закінчення свого концерту П. Лісовський виконав Allegro Molto Appassionato з концерту Е-моль Мендельзона, в якому милозвучністю і музичною уявою захопив публіку до аплязву.

До великого успіху Петруся спричинилася його мати Марія Лончина, яка музикально акомпаньювала на фортепіяні.

На цьому місці сердечно гратулюємо учителю П. Лісовського Юнджи Ким, якій бажаємо, щоб дальше розвивала талант Лісовського.

Коли зважити, що часто наші таланти на шляху до мистецьких висот перестають працювати над собою, то ми нагадуємо П. Лісовському, що якраз тепер є час для нього усе те, чого навчився, пристосовувати до своєї індивідуальності. А це вимагає багато відданої праці над собою і безмежної любови до музики, якою дихає П. Лісовський.

Дарія Гординська-Каранович

The American Red Cross is searching for **IVAN NIKIPHOROVICH ZHIZNEVSKY/DOLANIN** born 1900 in Khmelnitskaya oblast. In 1946-47, he lived in New York with his wife, **Lidiya Romanovna ZHISNEVSKAYA**, and their children, Irina (born 21 January 1924), Leonid (born 28 March 1928) and Georgyi (born in 1934). If you have any information about this family, please call the American Red Cross at 410-764-5311 and refer to case ISS-H-49317.

ЗМІНА АДРЕСИ

В справі зміни адреси непотрібно телефонувати, а тільки прислати нову адресу до:

Адміністрації „Свободи"
30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302

- ❑ **„Свобода"**
- ❑ **„The Ukrainian Weekly"**

Моя СТАРА АДРЕСА була:

Число Відділу (якщо член УНС) ....
Ім'я і прізвище ....
Адреса ....
....

Моя НОВА АДРЕСА така:

Ім'я і прізвище ....
Адреса ....
....

На зміну адреси проситься
ОБОВ'ЯЗКОВО ДОЛУЧИТИ $1.00
ПЕРЕВЕДЕННЯ ЗМІНИ АДРЕСИ ТРИВАЄ 1-2 ТИЖНІ

ГРОМАДСЬКІ ІМПРЕЗИ

Редакційні вістки про громадські імпрези будуть поміщені у „Свободі" **тільки після появи платних оголошень** у щоденнику або „Українському Тижневику".

Редакція „Свободи"

Василь. Барка...

стані, зокрема — Уляні Дячук.

Г. К. — Які ваші найближчі творчі пляни?

В. Б. — Передусім турбує мене те, що ще не докінчений другий том роману „Душі едемітів". Перший том вийшов друком у Києві в канадському Видавництві „Орій". Уже здійснений його переклад на французьку мову; його прийняло до друку найпрестижевіше видавництво літературних праць на Заході — „Галлімард".

Згадане видавництво в минулому видало документальний роман В. Барки „Жовтий князь" про голод в Україні 1933 року. Ось як відгукнулася на нього критика: „„Жовтий князь" став клясичною повістю про голод" ("New York Times"), „Застрашуюча книга...Велична праця про трагедію; варта того, щоб її прочитати" ("Art Press"), „Зворушуюча книга, яка розтопить навіть найбільш тверде серце" (з редакційної статті в "Le Republicain Lorrain"). Слід додати, що за цим романом на Київській кіностудії ім. О. Довженка створено фільм„Голод-33" (режисер — О. Янчук, консультанти — американський письменник і науковець Джеймс Мейс і відомий літературознавець Лесь Танюк). За статистикою, цей фільм відіграв величезну ролю у збільшенні кількости голосів за незалежність України — його передавали увесь вечір і вночі по усіх каналах українського телебачення, включно з Кримом, перед референдумом у грудні 1991 року.

Василь Барка щойно закінчив і приготував до друку збірку псалмічної лірики п. з. „Царство" (об'єм — біля 500 сторінок друком) та друге видання поеми „Судний степ" (у першому виданні не було світоглядово-метафізичної частини). Матеріял передано до Києва через члена Національної комісії для повернення культурних цінностей в Україну Мар'яна Коця.

Готується збірка „Арабески" — праці на теми філософії, мистецтва, зокрема літератури, та історії.

Також В. Барка плянує дати до друку свій головний поетичний твір „Брама смиренних".

— Це — трилогія, до якої увійшли твори „Свідок для сонця шестикрилих", „Судний степ" та „Кавказ", — говорить автор. — Друк цих трьох творів був принагідним і розкиданим у часовому відношенні. Тепер я вже можу подати їх під спільною назвою.

Під час розмови з цією надзвичайною людиною довідуємось, що перебування письменника у лікарні спонукало його ... до творчости, при чому до ще більшого оптимізму у погляді в майбутнє людства. Письменник розповідає:

— Я написав роман „Спокутник і ключі Землі", який був випущений у світ Видавництвом „Орій". Тепер, побувавши у шпиталях, я побачив, як з казковою вправністю і досконалою організацією поставлене там лікування хворих, особливо критичних, яким був і я. Висота медичної техніки — майже фантастична; вражає висока професійність лікарів-спеціялістів, які круглодобово рятують людей. Це — один з найвищих проявів американського генія в упорядкуванні життя. Побачене і відчуте дуже мене зворушило, і я як автор мушу це висловити у своїй творчості. Занотувавши усе з протокольною точністю, включно з іменами лікарів, я почав працю над другим томом роману „Спокутники і ключі Землі".

Та найбільшої сили додає В. Барці сповнення найзаповітнішої мрії: його творча спадщина повертається на батьківщину. „В рамках державної програми ‚Повернуті імена', Національна комісія з питань повернення в Україну культурних цінностей, при сприянні американського видавця і мецената українського походження М. Коця повертає Україні творчу спадщину найвизначнішого письменника та мислителя ХХ ст. Василя Барки", — читаємо в пресовому повідомленні вищезгаданої комісії. А її голова, Олександер Федорук, у своєму листі до В. Барки додає: „...Цими рядками низько кланяюсь Вам до ніг за Ваш щедрий дар для неньки-України: Ваш архів, уся Ваша велика спадщина — в Україні. Передамо усе для Інституту літератури в Академію Наук, так, як Ви воліли... Шануємо Вас як Батька, нашого духовного пастиря".

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ДЖАН РОҐОЦКІ член УНС Відділу 32-го Т-ва ім. Олега Ольжича у Філядельфії, Па. помер 10-го квітня 1997 року на 83-му році життя. Нар. 1914 року в Пассейку, Н.Дж. Членом УНС став 1969 року. Залишив у смутку дружину Марію і приятелів. Похорон відбувся на цвинтарі Резурекшин в Бенсалем, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Яців секр.

МИКОЛА ФЕДАК член УНС Відділу 192-го в Геркімер, Н.Й. помер 1-го вересня 1996 року. Нар. 6-го грудня 1922 року в Бронксі, Н.Й. Залишив у смутку дружину Анну, сина Ґері, дочку Патрисю.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ГЕЛЕН БЕБКО член УНС Відд. 240-го в Клівленді, Огайо померла 6-го січня 1997 р. на 67-му році життя. Нар. 27-го вересня 1922 року в Корчині, Україна. Членом УНС стала 1967 року. Залишила у смутку сина Мирона, невістку Катерину, внуків Андрія і Тараса. Похорон відбувся на укр. кат. цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!

Богдан Семків, секр.

ЯРОСЛАВ КОТЛЯРЧУК член УНС Відд. 367-го Т-ва „Запорозька Січ" в Рочестері, Н.Й. помер 16-го серпня 1996 року на 80-му році життя. Нар. 1916 року в Україні. Членом УНС став 1952 року. Залишив у смутку дружину Анну, сина Тому і родину в Україні. Похорон відбувся 19-го серпня 1996 року на цвинтарі Святого Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Христина Дзюба, секр.

• ПОСЛУГИ •

• ПРАЦЯ •

❊ REAL ESTATE ❊

❊ FUNERAL DIRECTORS ❊